

V naší civilizované zemi lidé nejradši umírají kvůli srdci: to je víc nobl než umřít kvůli močovému měchýři, střevu nebo varlatům. Je to čistší než cirhóza nebo vykrvácení a v novinách to vypadá dobře, a hlavně se o tom na rohu ulice, v obchodním centru nebo ve frontě u pokladny dá mluvit bez ostychu a bez uhýbání.

Když to nakonec zasáhne ty, který má problémy se srdcem, takový, co si potrpí na bouřlivé večery velkých dramát, chytne se za prsa, v rukou sevřou uzel kravaty a obličej se jim zkřiví bolestí. Vypadají, že to přehnali, že se dusí snad jakousi pýchou, ale tváří se vážně a mělo by se jim to věřit: opravdu už opona v divadle jejich života spadla. Já, já se taky tvářím vážně, ale nemám okázalost těch velkých kardiaků a měl bych se spokojit s tím, že umřu obyčejně, skromně, jako jakékoli jiný mladý člověk s rakovinou. Jo, plýtvám slovy jako nějaký ztřeštěnec a lámu si s tím hlavu, ale tak to prostě je, když se člověk nemá kam dívat jinam než za sebe nebo pod sebe, kde brzo nezbude nic než proud vzduchu a malá louže hořkosti.

Posun smyslu jen P2, menší P3, P4

stylová rovina vhodně zvolená, vyrovnaná, dynamika vyprávění také

B